

Hoofdstuk 1

1966

Ik zat op een deken aan de zijkant van de tuin en speelde met mijn barbiepoppen. Ze hadden bijna allemaal lange haren. Hun kapsels leken erg op elkaar, alleen hadden ze ieder een andere kleur. Eentje was blond, een andere zwart. De pop die het verst van me lag verwijderd, had knalrode haren. Ik vond ze allemaal even prachtig, want ik hield van deze kleuren en de lange lokken.

In de hoek lag er eentje die uit de boot viel. Haar naam was Petra, want dat stond in het boekje dat bij de doos zat. Petra had korte zwarte haren. Jammer, want ik vond dat ze meer op een jongetje leek. Daarom hield ik niet zoveel van haar. Ik wist dat het niet eerlijk was, maar ik vond haar nu eenmaal niet zo mooi. Ik had een beetje medelijden met mijn jongetjespop. Zelf zou ik haar nooit hebben gekocht, maar ik had haar gekregen als cadeau en daarom wilde ik haar niet weggooien.

Papa was het gras aan het maaien. Ik stak mijn neus in de lucht en snoof de zoete geur van de zomer op. Ik hoorde de vogeltjes fluiten en genoot van het vertrouwde geluid van de grasmachine. Mama zat op het terras een jurk te haken. Ze was ontzettend goed in handwerk. Ze sloeg de katoenen draad om haar slanke vinger en haakte met een snelheid die niemand haar evenaarde. Ze was niet alleen goed in haken en breien, maar ook in naaien. Haar naaimachine was haar beste vriend en ze kon er uren op werken. Regelmatig maakte ze iets nieuws voor me en dan pronkte ik daarmee bij familie en vrienden.

Mama was altijd goed gekleed. Ze had korte bruine haren met losse krullen. Daarbij droeg ze meestal een jurk of rok, zelden een lange broek. Omdat ze klein was, vond ze een pantalon niet zo mooi bij haar passen. De outfits die ze droeg waren allemaal zelf ontworpen. Ik was zo trots op haar dat ze dat allemaal kon. Later als ik groot was, zou ik ook naaister willen worden. Vroeger had mama gewerkt als coupeuse in Brussel, maar daarna had ze ervoor gekozen om thuis te blijven en huisvrouw te worden.

‘Dan heb ik veel meer tijd voor jou, Tasha,’ vertelde ze me.

Ik likte over mijn gebarsten lippen en stond op.

‘Wat ga je doen?’ vroeg mama. Haar toon klonk bezorgd.

‘Ik heb dorst.’

‘Alweer?’

Ik rende naar de keuken en trok de zware deur van de ijskast open. Ongeduldig haalde ik de grote fles melk eruit en zette de glazen hals tegen mijn lippen. Ik dronk met grote teugen en moest noodgedwongen stoppen omdat ik geen adem meer over had. Al hijgend hield ik mijn gezicht naar het plafond gericht en hapte wanhopig naar wat lucht. Mama kwam achter me staan en keek me met grote ogen aan.

‘Tasha Verlinden... dit is al je tweede fles. Dit is toch niet meer normaal! Je hebt al bijna twee liter melk gedronken vandaag.’

‘Ik heb zo’n dorst, mama.’ Zonder nog verder iets te zeggen nam ik weer een grote slok en moest noodgedwongen stoppen, want de melkdruppels dropen van mijn kin. Haastig veegde ik mijn mond af, zette de fles op zijn plaats en sloot met tegenzin de deur. Ik kon er maar niet genoeg van krijgen, ook al zat mijn maag overvol. Mama pakte een handdoek en veegde mijn mond en kin nogmaals af. Ik likte over mijn lippen en liet mijn vinger over de gebarsten stukken dwalen.

‘Je lippen zijn zo droog. Dat komt zeker door de zon. Ik ga naar de slaapkamer om wat lippenbalsem te halen.’ Mama draaide zich om en liep de gang in. Opgelucht dat ik eventjes alleen was, trok ik opnieuw de ijskastdeur open en zette de fles weer aan mijn lippen. De smaak van de melk was verslavend en fris en ik wilde maar één ding. Drinken. Mijn dorst leek onlesbaar. Ik liet de frisse vloeistof vlot door mijn uitgedroogde keelgat vloeien en wilde nooit meer ophouden. In de gang hoorde ik mijn moeders voetstappen. Snel duwde ik de deur dicht en rende naar buiten. Ik kroop op mijn dekentje en deed alsof ik hier al een hele tijd met mijn poppen aan het spelen was. Mama kwam naar me toe en smeerde wat balsem op mijn lippen.

‘Rita, schenk eens een biertje voor me in, wil je?’ klonk de stem van mijn vader. Hij wreef met de rug van zijn hand over zijn voorhoofd en maakte de zak met het opgezogen gras leeg. Daarna pakte hij een handdoek en wreef ermee over zijn voorhoofd en handen.

Mama liep naar binnen en toen ik zag dat ze weer naar buiten kwam, maakte ik van de gelegenheid gebruik om ongezien naar binnen te glippen. Ongeduldig trok ik de deur van de ijskast open en slokte het laatste restje melk op. Ik sloot mijn ogen en liet de koele vloeistof vlot door mijn keel sijpelen. Wanneer ik eventjes stopte om te ademen, had ik meteen daarna alweer dorst. Ik concentreerde me op de frisse smaak en was teleurgesteld toen ik merkte dat de fles alweer leeg was.

Opeens stond mijn moeder achter me. Ze plaatste haar handen in haar zij en keek me met een gefronst voorhoofd aan. ‘Tash, dit kan echt zo niet verder. Ik ga de dokter bellen.’ Opgewonden deed ze een stap naar voren en trok de lege fles uit mijn handen. Ze liep ermee de trap af naar de kelder en kwam terug met een nieuwe voorraad. Ik wist dat ik overdreef, maar ik kon het niet nalaten om haar toch nog even voorzichtig te vragen: ‘Mag ik nog een slokje?’

Mama’s ogen schoten vuur. ‘Nee, je hebt genoeg gedronken. Zoveel drinken kan toch niet goed zijn?’

‘Maar melk is toch gezond?’

‘Niet in deze hoeveelheid.’ Ze schudde haar hoofd, slaakte een zucht en liep met snelle pas weer naar buiten. Ik durfde haar niet meer vragen om de nieuwe fles voor me open te maken. Met een gevoel alsof ik uren niets meer had gedronken, ging ik weer op het grasveld zitten en speelde verder.

Papa was naast mijn moeder gaan zitten en genoot van zijn frisse bier-tje. Het schuim kwam bijna tot aan zijn neus. Ik keek naar het gele water met bubbels en hoopte stiekem dat ik daar ook een slokje van zou mogen nemen.

‘Mag ik eens proeven, papa?’

Papa zette zijn glas op tafel en keek me verwonderd aan. ‘Maar Tasha, kinderen van vier drinken toch geen bier?’

‘Ik heb gewoon dorst, dat is alles.’

Mama stond op en sloeg tegen haar dij. ‘Hubert, dit kan echt niet meer. Ik ga dokter Brams bellen. Dit moet ophouden.’ Even later hoorde ik haar in de verte door de telefoon met onze huisarts praten.

Papa nam nog een grote slok en leunde achterover in zijn stoel. Zijn grijzende haren blonken in het zonlicht. Hij was niet alleen slank, maar

ook erg sportief. Voor zijn baan bij de politie moest hij wel een goede conditie hebben. Door de jaren heen had hij zich opgewerkt tot dienstchef van het lokale korps in Aarschot. Mama was trots op hem. Papa hield enorm van zijn baan. De accuraatheid waarmee zijn werkstijl gepaard ging, maakte hem een echte perfectionist. Hij wilde goed doen voor anderen en was ook streng voor zichzelf. Hij hield van zekerheid en was niet gemakkelijk te plezieren. Zijn eisen waren uitermate hoog. Niet alleen voor zichzelf, maar ook voor anderen.
